

Mântuirea prin iubire

Carmen

În viața ce-o trăim zi după zi
Și o slăvim mai mulți în poezii
Începem, chiar de prunci, prin a sorbi
Iubirea mamei, fără a vorbi...
Și ne hrănim cu dragostea ei pură
Până cuvinte scaldă a noastră gură
Cu focul viu al rostului de-aici:
Iubirea ce topește sloiuri reci!

Când anii se adună peste noi,
Trăim iubirea pură doar în doi...
La flacăra ei sacră ne-ncălzim,
Doar inimile le mai auzim
Cum într-o simfonie-și potolesc
Setea de dragoste și ce e pământesc.

Dar timpul curge și viața ne duce
Spre locul unde ne-nchinăm la cruce
Și-acolo luminați de-acea credință
Că este-n noi și ne stă în putință
Iubirea s-o lăsăm drept moștenire...
Sufletu-i gata pentru mântuire!